

Селянинътъ изпълнилъ съвета на хитрата кума лиса и почналъ да млати по чувала съ сѣ сила. Кума лиса гледа и се смѣе, а селянинътъ си мисли: „Да не би и тя да ми крои нѣщо? Богъ я знаеяль - ето че погуби тоя дънгалакъ. . . Отъ где да я знаея що ми мисли“. И като си спомни, че сторено добро се забравя, той замахна съ тоягата и повали своята спасителка мрътва.

